

[Thor Pedersen]

det økonomiske ansvar, og det ønsker vel ethvert ansvarligt bystyre.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg vil ikke benægte, at det er liberal tankegang. Jeg vil heller ikke benægte hr. Thor Pedersens ret til at spekulere over, hvad et bystyre med samme tankegang som hr. Thor Pedersen måtte tænke og tro; det er hr. Thor Pedersens sag. Men hr. Thor Pedersen skal bare holde op med at påstå, at kommunerne i denne konkrete sag ønsker noget som helst i den retning, for deres formand – en venstremand i øvrigt, til hr. Thor Pedersens oplysning – har jo offentligt i Politiken den 28. januar 1986 givet udtryk for nøjagtig det modsatte af det, som hr. Thor Pedersen nu gør sig til talsmand for, og det burde hr. Thor Pedersen bemærke.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Den er ganske kort, og jeg må sige, at kommunerne ingen formand har. Kommunernes Landsforening har en formand, det er noget ganske andet. Jeg kender formanden for én kommune, der synes, dette forslag er ganske fornuftigt.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Jeg synes, det var godt, vi fik sandheden om dette her frem. Det, det drejer sig om, er altså, at formanden for Helsingørskommune synes, at dette forslag er i orden, og jeg tror ikke, at hr. Thor Pedersen vil være i stand til at nævne en anden borgmester, som synes, at det er i orden.

Pelle Voigt (SF):

Efter at vi nu har fået afklaret, at udtrykket »kommunerne« i hr. Thor Pedersens mund altså var en slags pluralis majestatis på Helsingørskommunes vegne, synes jeg også, at der er andre ting i de to indlæg, vi har hørt fra regeringspartierne ordførere her, som påkalder sig megen opmærksomhed og interesse.

Det er jo ofte sådan, når vi behandler en væsentlig sag her i Folketinget, at regeringspartierne gør sig den ulejlighed at møde frem

med en fælles holdning til og en opbakning bag det forslag, som deres minister har fremsat. Men jeg mærkede mig med megen interesse, hvordan fru Agnete Laustsen fra det konservative folkeparti understregede, at det konservative folkepartis tilslutning til lovforslaget var af principiel art, og at man ønskede det underkastet en lang og grundig udvalgsbehandling, som kunne opklare nogle problemer, som øjensynlig efter det konservative folkepartis opfattelse ligger i forslaget. Jeg mærkede mig også, at hr. Thor Pedersen fra venstre øjensynlig ikke alene er uenig med sin formand i Kommunernes Landsforening og sin partifælle som formand for Kommunernes Landsforening, men tillige med den konservative ordfører, for han udtrykte jo fuld tilslutning til forslaget og bad i modsætning til fru Agnete Laustsen om en hurtig udvalgsbehandling.

Det er interessant, at der er sådanne nuancer og meningsforskelle mellem regeringspartierne på dette felt, og det er vel bestemt heller ikke noget tilfælde, for vi befinder os egentlig her i en fase og i en diskussion, som har løbet meget længe, og hvor nødvendigvis nogle af venstres meget ideologiske synspunkter må støde ind i de synspunkter, som gør sig gældende hos nogle af de andre regeringspartier.

Det hovedspørgsmål, som vi må stille os, når vi behandler det komplekse, som vi endelig har fået på bordet her i dag, er jo spørgsmålet: ja men kommer der nu flere eller færre ældreboliger, vel at mærke forhåbentlig boliger, som folk har råd til at bo i og råd til at betale? Der er den første hovedindvending mod forslaget jo, at der faktisk intet som helst er, der tyder på, at der kommer flere ældreboliger ud af det her; tværtimod tyder alt det, vi ved, på, at der kommer færre ældreboliger.

I dag har direktøren for Ensomme Gamles Værn et meget interessant indlæg i Politiken, hvor han bl.a. skriver:

»Det, der er helt uforståeligt, er, at man på ældreboligområdet i modsætning til de andre boligformer vil pålægge kommunerne en tung medfinansiering. Kommunerne skal gå ind med 18 pct.s indskud og tage sig af rentebidraget og afdragsbidraget. Til gengæld ophæves kvoten på 1.000, og der vil være frit slag. Det er nok en af de mest restriktive liberaliseringer, jeg har set i de senere år in-